

ART26 2012 06 30

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2012. 06. 02-03. szombat, vasárnap Marczibányi téri Művelődési Központ

Balet vizsga (Klasszikus balett/ Jazz tánc/

Bárány Ilona tanítványai: Kárpáti Liza, Kárpáti Flóra

Puskás Judit tanítványa: Kárpáti Emma

Félelmetesen nagy öröm volt számomra színpadon látni a három unokámat!

Rózsaszínben a Liza

Lilában a Flóra

Kezek és lábak között, feketében az Emma

2012. 06. 05. kedd

Királynő

színes, magyarul beszélő, angol-francia-olasz életrajzi dráma, 103 perc, 2006
Dolby Digital

rendező: [Stephen Frears](#)
forgatókönyvíró: [Peter Morgan](#)
operatőr: [Affonso Beato](#)
jelmeztervező: [Consolata Boyle](#)
zene: [Alexandre Desplat](#)
producer: [Christine Langan](#), [Andy Harries](#), [Tracey Seaward](#)
látványtervező: [Alan MacDonald](#)
vágó: [Lucia Zucchetti](#)

szereplő(k):

[Helen Mirren](#) (II. Erzsébet királynő)
[Michael Sheen](#) (Tony Blair)
[Alex Jennings](#) (Charles herceg)
[Roger Allam](#) (Robin Janvrin)
[James Cromwell](#) (Fülöp herceg)
[Sylvia Sims](#) (Erzsébet, a királynő anyja)
[Jake Taylor](#) (Shantos (William herceg))
[Dash Barber](#) (Harry herceg)
[Helen McCrory](#) (Cherie Blair)
[Laurence Burg](#) (Diana hercegnő)
[Michel Gay](#) (Dodi Fayed)

Az angol Diana hercegnő élete a tündérmese és a rémdráma keveréke, egy életút, mely csillogással és botrányokkal volt kikövezve. Az emberek szerint Diana mindig is szálla volt az angol királyi ház szemében. Nem véletlen, hogy a hercegnő tragikus halálát követően II. Erzsébet és a királyi család nem jelent meg a nép előtt. Anglia értetlenül állt királynője hallgatása előtt, mindenki elítélte a protokollhoz ragaszkodó királyi családot. A történet arról a feszültséggel és érzelmekkel teli hétről szól, amely a szívek hercegnőjének halála után megrendítette az angol monarchiát.

A filmet 2007-ben mutatták be. Helen Mirren ezért a szerepéért kapott Oscar-díjat. Számomra azért aktuális ennek a viszonylag régi filmnek a megtekintése, mert a királynőt alakító Helen Mirren lett, Szabó István filmjének: Az ajtónak a főszereplője (Emerence). Kíváncsi voltam, hogy hogyan alakít egyszer királynőt, másszor meg cselédet a színésznő? Tökéletesen, ha már Oscar-díjat kapott az ember!

Szerintem a film elkészítését a királyi ház vagy annak képviselője rendelte, finanszírozta. Minden esetre az alkotók igyekeztek szimpatikussá tenni a királyi családot. Ugyanis a Diana hercegnő halálakor „nem volt szimpatikus” a népnek a királyi család viselkedése, és ezt az áldatlan állapotot kellett valahogyan enyhíteni. „...amely a szívek hercegnőjének halála után megrendítette az angol monarchiát.”

Mára már tudjuk, hogy nagyon sikeresen, amihez nagyban hozzájárul a Vilmos herceg és Kate esküvője! II. Erzsébet uralkodásának 60. évfordulóját már a legnagyobb egyetértésben ünnepelte meg az angol nép és a királyi család.

Bizony a film olyan művészeti eszköz (mint pl.: a gótikus templomok üvegablakai), amely tanító, nevelő, véleményformáló, amelyet a mai napig jóra, rosszra egyaránt lehet használni, alkalmazni! És az ember „bedől” erre is, arra is kinek milyen hajlama van, avagy mit akar elérni a filmkészítő!

Ebből is látszik, hogy milyen nagy dolog a politika! Hogyan lehet az embereket (tömegeket) az orruknál fogva vezetni. Én csak ülök a moziban és azt hiszem, hogy művészetet látok, naivul lelkendezem, vagy elsíratom a főhőst, és tessék mi a vége? Befolyásolva vagyok! Manipulálva vagyok! Nahát!

2012. 06.16. szombat

Operaház
Hófehérke és a 7 törpe
Táncjáték két felvonásban

Kocsák T. / Harangozó Gy.
Zeneszerző Kocsák Tibor
Koreográfus Librettó a Grimm testvérek meséje nyomán, ifj. Harangozó Gyula
Hangszerelte Biró Rudolf Kemény Gábor

Diszlettervező Kentaur (Erkel László)
Jelmeztervező Velich Rita
A koreográfus asszisztense Rujsz Edit
Karmester Csányi Valéria
Hófehérke Felméry Lili
Mostoha Kozmér Alexandra
Királyfi Vladimir Arhangelski
Vadász Cserta József
Banya Bajári Levente
Tudor Kovács Tibor
Vidor Nagyszentpéteri Miklós
Szende Katona Bálint
Szundi Hommer Csaba
Hapci Várkonyi Zoltán
Morgó Solti Csaba
Kuka Kerényi Miklós Dávid
Szörnyecskek Venekai Marianna Kazinczy Eszter Riedl Ágnes

Szakmai indíttatásból (díszletről írandó cikk miatt) hét évvel ezelőtt mi, két felnőtt, megnéztük ezt a mese balettet. Erkel László (Kentaur) készítette a bravúros díszletet az Erkel Színház színpadára. Azután megtekintettük a két nagyobb Lánnyal, és most a Liza kedvéért néztük meg újra!

Az Emma „kinőtte” a meséket, mert egyáltalán nem érdekelte a balett, Liza érdeklődve, (ugrásokat, lépéseket ellesve) tátott szemmel nézte végig az előadást. Flóra pedig a kicsi és a nagy lány között ide-oda, nem tudta eldönteni, végül az Emma pártjára állva, az Anyja által feltett kérdésre bizonytalanul válaszolta: Háááát.....nem tetszett!

A darab pedig szenzációs, igaz most, hogy a Lányok viselkedését figyelve vettem észre azokat a jeleneteket, amelyek „nagyon szakmaiak” azaz a klasszikus orosz

balett hagyományait alkalmazva, előfordulnak, a történet számára nélkülözhető jelenetek, igazi balett etűdök a koreográfiában, zenében is persze. Hófehérke és a Herceg tánca, a mostoha szólója, a három szörnyecske jelenete és a végén Hófehérke és a Herceg, valamint a vadász tánca. Ezek a jelenetek minden szakmai érdeklődő, vagy táncolni tanuló számára „iskola”, követendő példa, bravúros balett technikai bemutató volt! Másik észrevételem, hogy hosszú az előadás! (A földszinti széksorok között szaladgáltak a gyerekek, előre szaladtak és a zenekart nézték!)

Valószínűleg az Operaház színpada kisebb mint az Erkel Színházé, mert nem lehetett 1:1-ben áttenni a díszletet. A darab leglátványosabbnak, Kentaur által megálmodott jelenete, nem tud érvényesülni, mert az Operaház színpadán nem lehetett a nézőkkel szemben felépíteni a díszletet csak oldalra! A törpék a bányába egy csúszdán érkeznek, de a Kuka egy csillében ülve csúszik le és zuttyan ki a zenekari árok felé száguldva. Óriási izgalom tört ki anno az Erkel Színházban a gyerekek körében. Az Operában azonban, mivel oldalról csusszannak a törpék, elveszett az „életveszélyesség” a jelenetből!

Mivel mi láttuk a két különböző színházban a darabot, hiányoltuk a gyerekek drukkolását a Kukának, sikítás elmaradt.

A leglényegesebb – közös – megállapításunk, hogy a magyar balett a világon mindenhol megállná a helyét! A legutolsó sorban táncoló lány és fiú testében, tudásában, hajlékonyságában, tehetségében ott lakozik a 10-12 év tanulás, a szorgalom, a szakmai hit, a vidámság, amivel a munkájukat végzik! Bravó!

Díszlet, jelmez, koreográfia, zene, teljes kivitelezés, csillagos 5-öst érdemel!

2012. 06. 17. vasárnap

VIG

Darvas Benedek - Hamvai Kornél – Varró Dániel:

A zöld kilences

Pesti céccó két zenés felvonásban

Hamrák János, Nemzeti Székhámos	Csőre Gábor
Szendrői Marianne, görkissasszony és szüfrazsett	Réti Adrienn
Kiss Béla, ominózus hotelportás	Fesztbaum Béla
Karla Cecilia, varietédíva és jasszkirálynő	Herczeg Adrienn
Babinszky, hírlapíró	Mészáros Máté
Abbasz Hilmi, egyiptomi alkirály	Gyuriska János
Saára, polgármester Fehérvárról	Hegedűs D. Géza
Zavaros, rendőrkapitány-helyettes, későbbi polgármester	Varju Kálmán
Csitár, titkár, még későbbi polgármester	Karácsonyi Zoltán
Wekerle Sándor, miniszterelnök	Kerekes József
Pincér /Molnár, színdarabíró	Gécsi Zoltán
Cvikeres/Titkár/Londiner	Józsan László
Hírlapíró /Jassz/Segéd	Molnár Áron
Handelné/Kéjné/ Úriasszony	Péter Kata
Másik Kéjné/ Másik úriasszony	Varga Klári
Harmadik Kéjné/ Úriasszony	Hay Anna
Zsugás / Lakáj	Dolmány Attila
Harmadik jassz/Hírlapíró	Papp Dániel
Másik hírlapíró/Másik jassz	Gere Dénes
Testőr/Kocsis/Másik pincér	Viszt Attila

Valamint: Jakus Szilvia, Kiss Izabella, Meszler Viktória, Schmidt Eszter, Iványi Tamás, Kovács Tamás, Latabár Kálmán, Makovinyi Tibor.

Közreműködik a Budapest Folk-Jazz Band valamint Dinyés Dániel és Nagy Szabolcs.

Ügylet: HÉJJ JÁNOS, KUTI LÁSZLÓ | Szcenika: KRISZTIÁNI ISTVÁN |
Sűgő: GÁL TÜNDE | A rendező munkatársai: D. MUCSI ZOLTÁN, PINTÉR BEÁTA
Világítástervező: CSONTOS BALÁZS | Koreográfus-asszisztens: IVÁNYI TAMÁS
Díszlet: MENCZEL RÓBERT | Jelmez: TIHANYI ILDIKÓ
Zenei vezető: DINYÉS DÁNIEL | Koreográfia: BODOR JOHANNA
Rendező: **ASCHER TAMÁS**

Budapest, 1909. A nőmozgalmár görkissasszony szerelmet és férjét keres. Ezen a szép kis estén három férfival nem volna szabad találkoznia. A megrogzított szélművész eladni egy görkissasszonyt is, ha az újába kerül. A hotelportásnak fáj a szíve, ezért sorban őt meg az apróhirdetésben kiszemelt hölgyeket. Az egyiptomi alkirályt a parlamenti fogadáson éri a világpolitikai fordulat: azonnal meg kell nősinie. Mesebéli hajcsa a zürzavaros pesti éjszakában. És még a hepienddel sincs vége.

A mi esetünkre a Népszabadsággal szokták volt mondani, hogy „Minden rosszban van valami jó!” Történt ugyanis, hogy május

hónapban szinte alig kaptunk újságot. Vagy hoztak reggel, vagy nem. Hiába reklamáltunk, nem történt semmi. Amikor azt ígérték, hogy most már minden OK, és mi ezt el is hittük, akkor megint nem hoztak lapot. Mostanában már jön rendszeresen, de nem szeretném elkiabálni! Azután telefonált valaki, hogy elmennénk-e..... Az ilyen telefonokat az Uram rendszeresen le szokta tenni, de akkor (legnagyobb elképedésemre) azt válaszolta, hogy: Rendben! Így kerültünk a Vígszínházba, a Népszabadság meghívására: A zöld kilences című darab, bemutató előtti, előadására.

Eszenyi Enikő által vezetett Vígszínházban ez a darab az első csalódásom. Felfogni nem tudom, hogy miért van erre a darabra szükség? Hacsak nem az, hogy az Eszenyi pénzt akar gyártani! Mert a „A zöld kilencrest” – nagy valószínűséggel, sikerrel - hosszú ideig fogja (tudja majd) műsoron tartani!
Pedig az egész előadás, úgy ahogyan van rémes!

Az Uram egyfolytában mondogatta: „Jó, hogy nem kellett fizetni érte, mert szeptemberben biztosan megnéztük volna, bízva az Eszenyi tudományában és Ascher Tamás rendezésében! Hát azért Ők ketten nem adják akármihez a nevüket!”

Elviselhető lenne a „Pesti cécó két zenés felvonásban”, ha legalább „színészek” játszanák a főbb szerepeket, de sajnos sem Réti Adriennre, sem Csöre Gáborra nem illik a jelző. Nem a megjelenésükkel van a baj, hanem a hangjukkal, a beszéd/ének készségükkel. (Montágh Imrénél biztosan elbuktak volna!)

„A mesebeli hajsza”, amit a színlap ígér, sajna, nem jön be! Kérdés szeptemberig lehet-e rajta javítani?

Régen volt igaz, de felejthetetlen „mesebeli hajsza” és ajtócsapkodás zajlott le ugyanebben a színházban a Bolha a fülben című – egyébként eléggé idétlen – de fergeteges eljátszott darabban. Kár, hogy ilyen idős már az ember és annyi mindenre emlékszik, nem tudja befogadni az emlékeitől az új hülyeségeket! Nagy kár!

Ami jó az előadásban az a díszlet! (Menczel Róbert) a század elején dúlt „art déco” stílusban idézi meg a korabeli enteriőröket. Szolid színekkel rézcsíkokkal ékesített, ügyesen mozgatható falakat láttunk, stílusosan berendezett belsők forogtak a forgószínpadon. Meg tudtak oldani egy olyan jelenetet, ahol egyszerre zajló történések voltak az utcán és a hotelben. Díszlet „szétszaladt”, majd visszaállt az eredeti helyére, utca és belső, színpal tologatásokkal, igazán hatásos volt a jelenet, hangtalanul, ügyesen „játszottak” a díszletek. Nagyon tetszett a konflis kocsikkal „felpergetett” jelenetsor. (Szcenikus: Krisztiáni István)

Ascher Tamásnak voltak jó ötletei. Valószínűleg nagyon poénosak a Varró Dani által írt dalszövegek, de számomra ezek érthetetlenek voltak, szó szerint nem értettem az elénekelt szövegeket, igaz a prózát sem mindig! Ki tanítja ezeket az embereket beszélni az egyetemen?

2012. 06.19. kedd

BUDAPESTI WAGNER-NAPOK

Wagner: Tannhäuser

2012. június 3. 16:00 - 22:00 (2012. június 19.)

Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

Wagner: Tannhäuser –német nyelvű előadás, magyar szövegkivetítéssel

Hermann, thüringiai őrgróf: Bretz Gábor

Tannhäuser: Robert Dean Smith

Wolfram von Eschenbach: Lauri Vasar

Walter von der Vogelweide: Szappanos Tibor

Biterolf: Szüle Tamás

Henrik: Kiss Tivadar

Reinmar: Cser Krisztián

Erzsébet, az őrgróf unokahúga: Szabóki Tünde (június 3-án), Petra Maria Schnitzer (június 19-én)

Vénusz: Elena Zhidkova

Fiatal pásztor: a Budapesti Énekes Iskola (BÉNI) növendékei: Rozmán Ábel és Tóth András

Díszlet, jelmez: Thomas Gruber

Rendezőasszisztens: Sylvie Gábor

Rendező: Matthias Oldag

Közreműködik: a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara és Énekkara (karigazgató: Somos Csaba), a Magyar Állami Operaház Énekkara (karigazgató: Szabó Sipos Máté)

Vezényel: Fischer Ádám

A Tannhäuser és a wartburgi dalnokverseny (németül Tannhäuser und der Sängerkrieg auf Wartburg), röviden Tannhäuser, Richard Wagner egyik három felvonásos operája. Librettóját a zeneszerző írta a 13. században keletkezett Sängerkrieg auf Wartburg monda és a 16. századi Dannhauser című ének alapján. Ósbemutatójára 1845. október 19-én került sor a drezdai Hoftheaterben. Magyarországon 1871. március 11-én mutatták be a pesti Nemzeti Színházban. A nyitány háromrészes formában, szinte didaktikus világossággal előlegezi az opera fő konfliktusát: a keresztényi, tiszta szeretet és a bűnös, érzéki szerelem ellentétét. A zarándokok kórusának emelkedett dallama csendül fel előbb, s a Vénusz-barlang féktelen tobzódásának hangjai után ismét ez tér vissza, megbékélésként. A címszerepben fellépő amerikai Robert Dean Smith 1997-ben átütő sikerrel debütált A nürnbergi mesterdalnokok Stolzingi Walthereként a Bayreuthi Ünnepi Játékokon. A világ legrangosabb operaházaiban és koncertpódiumain énekel. A Hermannt alakító Bretz Gábor 2007-ben debütált a milánói Scalában és a Salzburgi Ünnepi Játékokon. A Scalában 2008 tavaszán Kékszakállú hercegként is bemutatkozott, nyáron Don Giovannit énekelt Sydneyben. Wolfram szerepében az észt muzsikuscsaládból származó Lauri Vasar, Erzsébetként Szabóki Tünde, illetve Petra Maria Schnitzer, Vénuszként a szentpétervári születésű, Berlinben élő Elena Zhidkova lép színpadra.

Lelkiismeret furdalások közepette, mert az előadás éppen keddi napon volt, ami a mi családukban (péntekkel együtt) a Lányok napja azaz a mi vállalt dolgunk összeszedni, hazavinni stb., stb. a Kisasszonyokat. Csak hát a Tannhäuserből egy előadást tartottak, keddi napon, azaz nem volt más lehetőségünk! Az Uram már egy évvel ezelőtt megvette a jegyünket.

Döglesztő hőségben délután 4 órakor, a MÜPA hűtött nézőterén, a néző bevacolja magát – elég hosszú időre – az ülésébe, meghallgatja, hogy kapcsolja ki a telefonját, amit nem hozott magával, mert minek...és vár!

Szinte futva érkezik Fischer Ádám, a közönség azonnal lelkesen megtapsolja, mert tudja, sejtí, hogy, ami ezután következik az nem mindennapi esemény lesz, Ő felállítja a zenekart, a taps felerősödik, majd kétezer néző jelenlétében néma csend után felhangzik a nyitány, a Tannhäuser nyitánya! Káprázatos! Wagner már mindent, (majdnem) beleírt, amit tudott. Felhangzanak a motívumok, máris végigélted a történetet, felidézed az eddig látott előadásokat, megemlékezel az Apukádról, aki először vitt el az Operába, könnybe lábad a szemed, miért is nem lehet itt veled? Semmit nem veszel észre bármi is zajlik körülötted, hallgatod a zenét és nincs más a világon csak Wagner, Fischer Ádám és a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara, szól a szférák zenéje!

Az előadás minden várakozásunkat felülmúlja, minden tökéletes, de ha mégsem, azt úgysem venném észre, annyira el vagyok varázsolva. Énekesek, a „félíg szcenírozott” látvány nekem teljesen kielégítő, nincs szükség „csicsákra” érvényesüljön a hang és a zene, nem kell figyelemelterelő más dolog.

És a kórus, a kórus (Magyar Rádió Énekkara, kibővítve a magyar Állami Operaház Énekkarával) úgy szól, olyan csodálatosan homogén, olyan vezetett, engedelmes, fegyelmezett, hogy ilyet csak a Fischer Ádám tud kicsalni emberek torkából, halk (zarándokok kórusa), erőteljes, nagyszerű (vendégek bevonulása) ott erős és ott halk, ahol kell, szívszorogató! A MÚPA hangzása pedig maga a tökély!

Hát nem tudom, hogy ilyen tökéletes előadást láttam-e már valaha? Ez a Tannhäuser maga volt a csoda! Örülhetett nagyon, aki részese lehetett ennek az előadásnak!

2012. 06. 20. szerda

Cinema City

Én, a séf

színes, magyarul beszélő, francia-spanyol vígjáték, 84 perc, 2012

rendező: [Daniel Cohen](#)
forgatókönyvíró: [Daniel Cohen](#)
zeneszerző: [Nicola Piovani](#)
operatőr: [Robert Fraisse](#)
producer: [Stéphane Dumas](#)
vágó: [Géraldine Réty](#)

szereplő(k):
[Jean Reno](#) (Alexandre Lagarde)
[Michaël Youn](#) (Jacky Bonnot)
[Julien Boisselier](#) (Stanislas Matter)
[Raphaëlle Agogué](#) (Béatrice)
[Salomé Stévenin](#) (Amandine)
[Serge Larivière](#) (Tim)

Alexandre Lagarde, a veterán sztárséf komoly konfliktusba kerül Stanislas Matterrel, az étteremcsoport új vezetőjével. Matter arra készül, hogy lecseréli őt egy ifjú, modern séfre, aki a molekuláris gasztronómia megszállottja, mert az sokkal jövedelmezőbb. Első lépésként elkezdí kirúgni Lagarde csapatának tagjait. Ami még rosszabb, Lagarde kezd kifutni az ötletekből, pedig a legnevesebb étteremkialauz kritikusai bármelyik pillanatban feltűnhetnek tesztelni. Kétségbeesésben keresni kezd maga mellé valakit. Egy nap, mintha a szerencse vezérelné oda, találkozik Jackyvel, aki az haute cuisine megszállottja. A szakmát autodidakta módon elsajjattító férfi rendkívül tehetséges, de mákacs, mint egy ósvér.

Ildi jóvoltából láthattuk – bemutató előtt – az Én, a séf című kulináris remekeket felvonultató – kis történettel kikerekített – játékfilmet.

Nincs különösebb véleményem, nézhető – különösem ínyencek számára – kedves, játékos film. Mindazonáltal úgy vélem, hogy nem lesz sokáig műsoron, mert nagyon speciális, étkek előállításáról szól, mi magyarok nem vagyunk elég „vájt fülűek avagy gyomrúak”, hogy nagyon élvezzük az ilyen „molekuláris gasztronómia”-i dolgokat. Jó barna kenyérrel, egy tál csípős lecsóval, barna sörrel (összeillenek ezek Szabados?) el lehet varázsolni egy magyart, egy kocka vadkacsa javával, vagy báránymirigy makarónival szemben, illetőleg szivárvány pöttyökkel! (Brrrrrrrrrrrrrr!)

Persze van más vonatkozása is a filmnek! Ha beszélgetnénk a filmről bizonyára felmerülhetne az élethosszig tartó tanulás igénye, ahogy idősödik az ember már nincs kedve felvenni a harcot a fiatalabb kollegákkal és elvész a lelkesedés is. (Tisztelet a kivételnek, aki még 60-70 között is bírja szusszal, ésszel, erővel a versenyt!) Egy darabig még küzd az ember, már csak hiúságból is, de azután rájön, hogy kellene már egy kicsit lazítani és átadja a helyét, jöjjenek a fiatalok! A fiatalok pedig jönnek, néha tisztelettel, köszönettel, néha pedig pimasz pökhendiséggel, szemtelen okossággal. Nem is beszélve az újabb, meg újabb, technikai eszközökről, amitől már-már idegrohamot kap az ember: Mi a rosseb ez a szar már megint? Miközben az unokánk kezében villog az „ájfont”, pedig csak 5 éves! Hát így van ez a szakácművészettel is és főhősünk belátja, ha nem akarja tekintélyét elveszíteni, akkor jobb, ha talál egy kedves, csinos étterem tulajdonos hölgyet vidéken, aki csodálja őt, minden vonatkozásban szeretettel várja és a séf boldogan, koronáját nem elveszítve megy! Leánya éppen ledoktorál, a ráhagyott lakásnak nyilván örülni fog, nagy szüksége a papájára már nincs, hősünk, mint Apa is, mehet. Mit mondhatnánk erre, szerencséd van öregfiú, vidéken fogsz megöregedni, méltó társ mellett, kényelmesen és nem fog kigúnyolni senki, hogy nem érted már a csíziót!

2012. 06. 23. szombat

Tikkasztó hőség a városban, de a Thália Színház nézőtere kellemesen hűtött, többen sálat, kardigánt hoztak, fel is vették, degeszre tömve a nézőtér, felmehet a függöny! (Mindig lenyűgöz, hogy mennyien szeretnek színházba járni, mindenk ellenére.....)

A színpadra állított művet Feydeau hat egyfelvonásos darabjából állította össze Hamvai Kornél. Nagyon jó kis előadás lesz, majd a 4-5. előadás után, szerintem kb. addigra fog felgyorsulni a kellő játszási – pergő – sebességre. Csütörtöki bemutató után, mi a második előadást láttuk.

Ennél többet nem is nagyon kellene az előadásról tudni, jó kis nyári multság, el kell menni, meg kell nézni, jókat kell nevetni, és mindenkinek el kell mesélni, hogy milyen jól szórakoztunk!

De azért:

Jelen esetben tényleg „színészek” játszottak. Lehetett érteni a darab minden sorát! (Csak Szegezdi Róbert hangjával volt bajom!) Schell Judit, talán Ő a jelenkor legjobb, legcsinosabb színésznője, remélhetőleg tartja még magát egy darabig. Csányi Sándor, számomra nagyon kezd hasonlítani a fiatal Gregus Zoltánra. Szombathy Gyula, nem nagyon szeretem, de azt el kell ismernem, hogy szépen artikulál, minden szavát érteni és megfelelő szerepben nagyon jó, jelen esetben is. Egri Kati picit, de hálás a szerep az Övé, melyet kiválóan old meg, hiába két nagy színészióriás (Náray Teri / Egry István) gyereke és a szép magyar beszéd kiváló mestere!

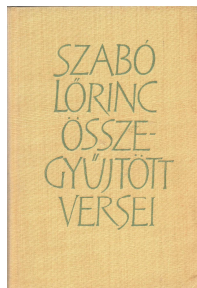
Hamvai Kornél, nagy valószínűséggel, jól oldotta meg a feladatát, bár az eredeti hat darabot nem ismerem, az összeillesztés nem érződik a darabból (nem zakatol, mint a vonatsínek, az összeillesztésnél), humoros, játszható, ötletes, szórakoztató. A téma pedig: örökzöld, férfi és nő kapcsolata! Kissé meg van bolondítva a színmű a 20. század elejei, nyilván Freud és Jung működésének hatására, némi pszichoanalitikával. Jelen esetben a hipnózisról van szó. A darab elején az inas hipnotizálja az „urat” és minden (rá, mármint inasra kiosztott) feladatot az úrral végeztet el. Az apósjelölt rájön a cselre és kitiltják az inast a házból. Következik a házasságkötés, ettől kezdve az urat, a felesége „hipnotizálja” a válásukig, nyerő helyzetben (birtokon belül) az asszony marad, a férfi pedig mehet, egy szál bőrrönddel! Tanulság: Urak tessék vigyázni női-hipnózisban éltek!

A díszlet, egyetlen szobabelső, kissé eklektikus stílusban, de illik a darabhoz. (Horesnyi Balázs) Nem tudom, hogy ténylegesen a Thália Színház számára készült e, de „túllóg” a színpadon. Igaz az Ördöglakat, amely szintén a Tháliában megy, az a díszlet is szinte a nézőtérig kiér! (Menczel Róbert)

Más:

1. Megszereztem (Kislányom segítségével) újra Szabó Lőrinc: Összegyűjtött versei című kötetét, ami nekem egyszer már megvolt (sárga, vászon kötésben, ez a könyv is pontosan olyan mint, amit már egyszer birtokoltam), de eltűnt! Ha valakinek tudomása van erről az eltűnt példányról, netán kölcsön adtam és elfelejtődött a dolog, szívesen elcserélem ezzel az „új”, beírás nélküli, példánnyal, mert az „eredeti” „lbcsi” névre szóló dedikációval van ellátva!

Íme a könyv:

2. Karácsonyra kaptam Maurice Druon: Liliom és oroszán c. könyvét, amelynek alcímét csak később vettem észre „Az elátkozott királyok”. Jé, ezt már olvastam, vagy 40 évvel ezelőtt, de az hat részből álló, háromkötetes, hatalmas mű! Szóltam az Uramnak, hogy azonnal keresse meg nekem! De nem kereste, mert amikor a Kisfiamnak önálló lakása lett, elvitte a szobájában levő, egész falat beborító, könyvespolcot a rajta levő összes könyvvel együtt. (Ő egy könyves pasi!) Kölcsön kértem és újra elolvastam. Most is nagyon tetszett, szerintem rajtam kívül senki nem olvasta a családban, pedig nagy kár! Nagyon olvasmányos történelmi regény, lábjegyzetekkel! Az újra olvasás pedig azért volt hasznos, mert az 1300-as évek történelmében – furcsa módon – rengeteg hasonlóságot véltem felfedezni a jelenkor történelmi helyzetével! (Államok eladósodása, hatalmi harc, politikai intrikák, egymás eltakarítása az útból stb.) Egyébként az avignoni pápaság időszaka, és a francia királyok örökösödési harca, amit az író feldolgoz, és a 100 éves háború kirobbanásával fejeződik be a könyv, amikor III. Edward bejelenti igényét a francia trónra és ezzel elindítja a harcot az angolok és a franciák között.

3. Megkaptam Bächer Iván legújabb könyvét: Idegen ország címmel jelentette meg az Ab Ovo kiadó. (Természetesen!) Ugye párszor már írtam Ivánkáról, és legutóbb szinte elmarasztalóan, hogy Ivánka bizony „megélhetési íróvá” vált. Már nem tudok meg Tőle semmi újat, már minden írását olvastam a Népszabiban, már egy kissé dagályos, öncélú lett, mintha elveszítette volna az eredetiségét. Az a baj velem, hogy ez a kötet is olyan, mint amiket itt leírtam és most tetszik (I. Nem megy). Azért mert ez a könyv „dühös”. Lehet, hogy a „dühös” kifejezés nagyon rossz avagy összefoglaló jelzőként használom, mert Ivánka nem dühös, hanem: őrzöngő, ordító, kiabáló, üvöltő, szomorú, elégedetlen, mérges, tehetetlen, sajnálkozó, tépelődő, szókimondó, engedetlen, számon kérő, belebetegedő.....és még...
Idemásoltam a fülszöveget: (Erről van szó!)

Apánk mondogatta gyakorta, hogy ő élete első húsz évében – 1924-ben született – egy idegen országban élt.

Nem fogalmazott talán pontosan; idegen államot kellett volna mondani inkább. Idegen hivatalosságot. Idegen parlamentet, idegen pártokat, idegen államfőt, idegen kormányfőket, idegen bíróságokat és ügyészséget, idegen egyházat, idegen csendőrséget, rendőrséget, katonaságot. Ezekhez őnéki nem volt köze semmi. Ezek mind kívül estek az ő világán.

Akkor nem értettem, miért tartotta fontosnak ezt tudomásomra hozni. Ma már értem. Fölkészített.

Remélem olvasható!

2012. 06. 27. szerda

Ha úgy lehet filmből színdarab változatot készíteni, ahogyan azt Eszenyi Enikő a Hegedűs a háztetőn című filmmel tette, akkor nem lesz semmi baj! Igen ám, de az eredeti alkotókkal kötött (jogdíj) szerződés szerint egy szót sem lehetett a filmben elhangzó dialógusokból felhasználni! Akkor hogyan.....?

Hát úgy, hogy nem a film szolgált alapjául az előadásnak, hanem színdarab, melyet „Írója ebben az évben adaptálta színpadra, amelynek világpremierje az Ormai Produkció által most bemutatott előadás.” Ormai úr csak a darab jogdíjára 5 millió forintot fizetett ki.¹ És nagyon jól sikerült minden! Jók a szereplők, jó az adaptáció, ügyes a rendezés, jó a díszlet, illetőleg, ha éppen nem felel meg a követelményeknek, akkor úgy teszünk, mintha megfelelne, de egyáltalán nem esik nehezünkre. A színpadon nappali és konyha van felállítva, amely játszik eredeti funkciója szerint, majd hálószoba, elit iroda, a szomszéd kocsmája, játszótér, vagy tárgyalóterem is (ahol a meglehetősen rezignált bíró akkorát csap bírói kalapácsával az asztalra – pulpitusra -, hogy az majd’ beszakad) és mi nézők, elhisszük, hogy a dramaturgiának megfelelő szintéren vagyunk!

Szokták volt mondani, hogy gyereket, állatot szerepeltetni színpadon, biztos siker! A Kramer kontra Kramer darab is ide sorolható, hiszen a főszereplő leginkább a kislány, Billy. A színlapon négy név van feltüntetve, amely a gyerekszereplőket jelöli, de sajnos nem tudtam meg, hogy, mi melyik gyerekkel láttuk a darabot? Vagy lehetséges, hogy két-két gyerek játssza a szerepet? (Egyik esetben lehet, hogy ikrekről van szó?) Persze az is lehet, hogy a 3 éves kislány és a 7 éves kislány más-

más gyerek játssza, ez a legvalószínűbb, de szégyen ide, szégyen oda én csak gyereket láttam különbség nélkül. (Bocsánat!) Akárhogyan is van az éppen játszó gyerek nagyon jól csinálta! (Milyen aranyos ez a kisiú! - hallottam a mögöttem levő nézőtől.)

Kovács Patrícia nem különösebben jó, sem különösebben rossz, eljátssza a szerepet, igaz az Ő szerepe van a legkevésbé megírva! Az is igaz, hogy lényegében egyszer kell „nagyot” alakítania, az előadás végén. Arra jelenetre gondolok, amikor az Apuka elmagyarázza a Billynek, hogy mostantól miért fog az Anyukánál lakni, akkor amikor az Anyukának látnia kell a nézővel a benne lejátszódó folyamatot, hogy jobb, ha mégis lemond a gyerekéről, mert akkor derül ki számára, hogy ez a gyerek érdeke!² Az Anya csak ül és figyel, majd elfordul, lassan felveszi a kabátját és amire az Apa befejezi mondandóját már az ajtónál áll. Rába Roland a rendező, nagyon okosan, háttal fordítja a színésznőt, ami számomra azt jelentette, hogy az eddigi - pereskedő – álláspontját, viselkedését, most fogta fel, értette meg, mit tett a fiával, megbánta és nem viselkedhet ugyan úgy, mint eddig. Ez a jelenet számomra rendezői bravúr, így volt a legjobb! A színdarab Anya szeretett volna egy megértő férjet, aki lehetővé tette volna számára, hogy munkát is vállalhasson a gyermeke gondozása mellett, de a férj nem veszi észre, elbogatellizálja a felesége segélykiáltásait, így alakul ki azután az a helyzet, hogy az Anya elmegy, egymásra utalva marad a két férfi, Gyerek és Apa! Kicsit jobban sikerül ez az egymásra találás, amiből, végül, kizáródik az Anya!³ Nagy téma, örök téma, párkapcsolat gyerekekkel, gyerekekkel komplettírozva (szó Bächer Ivántól származik). Mi akarjuk a férfit, mi akarjuk a nőt, mi akarjuk a gyerekeket, majd mi nem bírjuk idegileg, anyagilag, idővel, kedvvel és jönnek a bajok!

Nagy Ervinnek nagyon tetszik ez a szerep. Igaz látni rajta, hogy rendezője által vezetve van, de nagyon jól teszi a dolgát. Például: Először nem akarja, majd a gyerek erőszakoskodása miatt mégis, Billy és a néző szeme láttára majomná változik, szenzációsan jól csinálta! Vagy például a másik jelenetben, amikor a gyerek fagyit akar enni, persze vacsora előtt nem lehet, de a gyerek csak megy a hűtő felé: Ki ne nyisd! Ki ne vedd! Ne merészed!...stb. és látjuk, hogy a gyerek, hogyan veszi át a hatalmat az apja felett, Ő pedig maradék tekintélyének fokozatos elvesztésébe beletörődve válik igazi Apává! Nagyon szép jelenetsor volt!

A többi szereplő híven szolgálja a cselekményt, egy színészre több szerep is jut, nagyon ügyesen oldják meg a feladatukat! (Muszáj kiemelnem Egri Mártát, akinek testvéréről korábban írtam, Márta dettó, mint Kati!)

Jó előadást láttunk, olyan „összhangzattanost” azaz mindenki tudja a dolgát, jó hangulatban, jó kedvvel, tehetséggel dolgozott minden résztvevő a világosítóig bezárólag!

¹ Mellesleg: Hogyan lehetséges az, hogy magánkézben levő színház rentábilisan képes üzemelni, az állami pedig nem? Ormai mellett például a Karinthy Színház is üzemel – állami támogatás nélkül – már vagy 20 éve, ráadásul nem a belvárosban? Persze a jegyárak magasabbak, mint az állami színházakban, de nem annyival!

² Bizony itt a különbség a film és a színpad között! Például: a film képes arra, hogy a figyelmünket „direkt” az Anyára tereli, miközben halljuk az Apa segítően magyarázó hangját, addig a színpadi adaptációnál a néző - biztos vagyok benne -, hogy csak az Apára/Fiúra figyel, mert ott van a „történes” a cselekmény!

³ Nem tudom megállni, hogy ne jegyezzem meg, hogy igen vannak olyan nők, akiket nem elég ki az anyaság. Ezeket a nőket a társadalom elítéli, mert nem jó anyák! Ez egyáltalán nem így van. Egy olyan nő, aki tanult, ambiciózus, értelmes munkát szeretne végezni, nem akar beleőrülni a GYES betegségbe (a nyugdíjas nőkre is vonatkozik!), dolgozni szeretne, igazi munkahelyen, az ilyen nőket abszolút megértem! Kislányom 5 és fél hónapos volt, amikor elmentem Dániába továbbképzésre, ha nem teszem, itthon maradok a gyerekeimmel, akkor soha nem tudtam volna visszailleszteni a szakmámba. Persze ehhez kellett egy megértő, támogató férj is! Igaz az is, hogy így lett a Lányom az Apja lánya!

2012. 06. 29. péntek

Hónap utolsó péntekje, tehát SZALON, és ha nyár van, és Szalon is van, és program is kell, akkor legyen szabadtéri filmvetítés, és lőn....

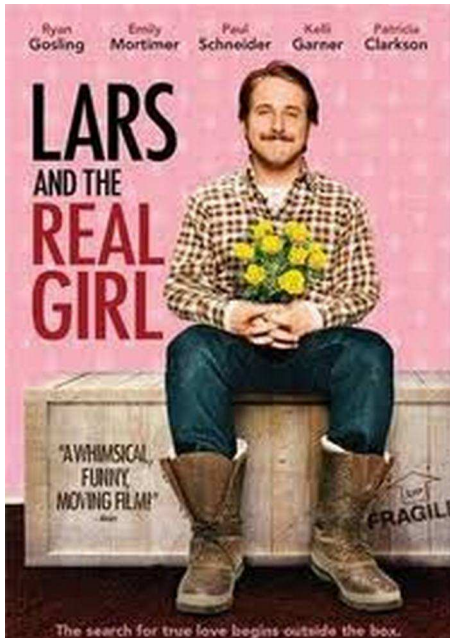
Helyszín: Kárpáti & Sárközi rezidencia

Időjárás: Kiváló

Filmesztéta: Kárpáti Ildikó Antónia

Film:

Plasztik szerelem

színes, magyarul beszélő, amerikai-kanadai vígjáték, 106 perc, 2007
Dolby Digital

rendező: Craig Gillespie
forgatókönyvíró: Nancy Oliver
zeneszerző: David Torn
operatőr: Adam Kimmel
producer: Sarah Aubrey, Sidney Kimmel
vágó: Tatiana S. Riegel

szereplő(k):

Ryan Gosling (Lars)
Patricia Clarkson (Dagmar)
Emily Mortimer (Karin)
Kelli Garner (Margo)
Paul Schneider (Gus)

Amikor Lars (Ryan Gosling) bemutatja az interneten megismert brazil lányt, Biancát, a család megdermed a döbbenettől. Biancát ugyanis egy gumibaba cégtől rendelte a szociális kapcsolatokban kissé különc Lars. A kisváros orvosának a tanácsára a család és az egész város belemegy Lars játékába. Plasztik Bianca gyorsan beilleszkedik a közösségbe, egy helyi butik modellje lesz, misére jár, önkéntes munkát vállal a kórházban és elkíséri Larsot élete első házibulijára.

A fiatal férfi téveszméjéről, az anyai ölelés hiányáról, az ebből adódó (adódható) kapcsolat teremtési problémákról, a kisváros toleranciájáról kimerítően beszélgetett a Szalon társasága, nincs hozzáfűzni valóm.

De van egy kis történetem, gondolom példa arra, hogy ki hogyan képes, vagy nem képes a kapcsolat teremtésre:

Sok-sok évvel ezelőtt belépett hozzánk egy srác. Szervezőnek vették fel, de akinek foglalkoznia kellett volna vele aznap éppen szabadságon volt. Egy üvegkalitka szolgált - a kis kuckó a gépteremből volt leválasztva – a szervezők munkahelyéül, amely helyet adott a mindenkori gépteremvezető irodájának is, amely egy íróasztalból állt. Nem értem rá, a géptermi elfoglaltságaim miatt, az „irodában” ülni, de többször elrohantam a kalitka mellett, és láttam, hogy a pasi csak ül teljes zavarodottságban. Megsajnáltam, bementem, mondtam, hogy enyém az asztal és ki vagyok, látom már reggel óta itt ül, nem kell pisilnie? Igen, de nem tudja, hogy hol....? Jó gyere megmutatom, azután a géptermet is jó? Jó!

Pár hónap múlva, amikor már egy kissé otthonosabban érezte magát, elmondta nekem, hogy az életét mentettem meg azzal a „pisiléssel”! Elmondhatatlanul feleslegesnek, nyomorultnak érezte magát, nem szólt hozzá senki, nem tudta mi a dolga, nem mert felállni sem, zavarta, hogy nem kell tennie semmit, miközben ott nyüzsög egy csomó ember, fóbiája volt a bezártságtól, de nem merte kinyitni az ablakot, már-már azt gondolta, hogy feláll és elmegy haza, amikor berontottam a kuckóba. Csodálkoztam nagyon, hogy amit én a világ legtermészetesebb dolgának tartok, az másoknak kínos szenvedés, gyomorgörcsöt okozó, izgalommal járó dolog!

És még, találtam egy hús-vér Biancát, elképesztő a hasonlóság és nem is kerestem, csak úgy, megosztom Veletek, íme:

Ezzel véget ért a június hó, hihetetlenül vágat az idő. Nem?
Kívánok továbbra kellemes időtöltést, jó nyaralást, hozzá minden szükséges eszközt!

**Az ember nem az adott körülmények, hanem az általa választott hozzáállás
folytán boldog, (vagy nem)!**

Puszil Benneteket az
lbici